

Kedves Barátaink!

Wolfi első éveiről nem sokat lehet tudni,
mert egy nevelőotthonban nem igazán jut figyelem minden kisgyerekre.
Ezért feltehetjük, hogy átlagosan folyt a fejlődése azokban az első években.

Az igazgató irodájában, a kartotékok között,
Wolfi adatlapjáról annyit tudhatunk meg,
hogyan Wolfgang Antonio Muscacello a teljes neve.

Születése után anyja – aki egy híres színésznő – azonnal a gyereketthonba adta,
mert a karrierje miatt nem ért rá olyan haszontalan dolgokkal foglalkozni,
mint a gyereknevelés.
Így is jócskán megcsappant a hírneve,
amíg titokban kihordta és megszülte a gyermekét.

Az apuka meg, aki egy felettébb jóképű zeneszerző volt,
még mielőtt komolyra fordult volna a dolog lelépett,
és soha nem hallott róla többé a színésznő.

Hát ennyit lehet tudni Wolfi előéletéről,
addig a napig, amíg ő maga nem kezdte el megmutatni,
hogyan mi is az élete célja.

Mindez 7 éves korában történt a nevelőotthon ebédlőjében
a következők szerint:

Azon a csütörtökön is ugyanúgy zajlott az ebédeltetés az otthonban,
ahogy előtte is.
Bár mondjuk a menü nem éppen a népszerűek közé tartozott.

Wolfi a sorban állt tálcajával, amin már rajta volt a becsinált leves,
és éppen belemerte tányérjába az Erzsóka nevű szakácsnő
az 1 mérőkanálnyi kelkáposzta főzeléket.
Wolfi tovább haladt miközben vett magának fasírtot,
és egy almát desszertnek.

Éppen keresni akart egy helyet valamelyik asztalnál...
de megállt.

Nem mozdult, mert valami megragadta a figyelmét:

A szakácsnő kelkáposzta adagolásának a ritmusa,
ami így nézett ki:

- kimeri a fazékból,
- beleönti a tányérba,
- és mondja: Kérem a következőt!

Ez ismétlődött pontosan egy meghatározott ritmusban.

Wolfi annyira belemerült,
hogy a legközelebbi asztalhoz lépett,
letette a tálcaját, kezébe fogta a villát és kést,
és ezekkel adott újabb ritmust az ütemhez:

- villával ti-ti-tá,
- majd késsel: tá-ti-ti.

Amikor az annál az asztalnál ülő kicsi gyerekek látták mit csinál,
ők is követték:

- villával ti-ti-tá,
- majd késsel tá-ti-ti,
- majd ismét ugyanez.

Végül az egész asztalsor utánozta őket.

Wolfinak tetszett az eredmény,
de még túl egyszerűnek találta – még volt mit hozzáadni.

Ezért odalépett a következő asztalsor első asztalához,
és nekik egy új ritmust mutatott: a ti-tá-ti-t.
(Amit a zenészek egyébként szinkópának hívnak,
de erről Wolfinak 7 évesen persze még fogalma sem volt).

Ez úgy nézett ki, hogy:

- a kanál hozzáütődik a tálcahoz,
- azután beleploccsan a kelkáposztafőzelékbe,
- aztán újra a tálca.

Ezután a 3. sor asztalhoz lépett,
és azon tűnődött, hogy

- a szakácsnő adja az ütemet,
- az 1. asztalsor ezt színesíti,

- a 2. asztalsor – mert persze minden gyerek örömmel szállt bele a „buliba”, ami végre valami izgalmat hozott a mindennapjaikba az alapritmust variálja.

Ezek után a 3. asztalsornak már hangot kell adnia hozzá,
hogy teljes legyen zeneileg a mű - gondolta.

Az idősebb fiúk, akik ott ültek, már szolgáltatták is ezt,
mert egymás közt azt beszélték,
hogy „kelkáposzta-utáljuk, kelkáposzta-utáljuk”.

Wolfinak csak annyi dolga maradt, hogy vezényeljen nekik,
hogy pontosan ütemre fejezzék ki a véleményüket.

Mindenkinek nagyon tetszett az előadás.
Mindenkinek...
kivéve a főszakácsnőt,

Aki a hátsó ajtón keresztül elrohan az igazgatóhoz.
Amikor kicsit később ők ketten belépetek az étkezdébe azt látták,
hogy a gyerekek valószínűleg fellázadtak, mert:

- egy részük késsel és villával veri az asztalt,
- más részük a kanállal szétfröcsköli a főzeléket,
- és mindeközben hangosan skandálják, hogy nem tetszik nekik a menü.
- és mindezt egy 7 éves gyerek vezényli.

Sajnos az igazgatót nem az események zeneisége ragadta meg,
hanem a rend megbontása.

Wolfihoz rohant,
megragadta a karját és kicipelte az étkezőből, hogy beszéljen vele.
Miután a karmestert elvitték az előadás hamarosan széthullott.

Az előadás egyik következménye az lett,
hogy aznap délután az ebédlőt takarította minden gyerek.
Wolfira viszont egyáltalán nem voltak mérgesek.
Mindannyian azt gondolták, hogy nagyon jó móka volt,
és simán megéri ezt a kis takarítást.

Wolfi nem értette, hogy mi volt a baj,
amikor az igazgató kérdőre vonta az irodájában.

Hiszen ő nagyon is figyelt rá, hogy egyik szólam se essen ki az ütemből.
Minden összhangban volt minden mással.
Hát akkor mi volt a probléma?

Miért kiabál az igazgató kivörösödött fejjel
rendbontásról, zendülésről, lázadásról?
Na pont ez nincs harmóniában.
Ezt gyorsan szóvá is tette.

Az igazgató ettől persze még jobban kiborult,
és bezárta a betegszobába.

Ettől a naptól kezdve mindenki tudta, hogy ki ő.
Mindenkinek élénken élt az emlékeiben „A kelkáposzta lázadás” című,
többszólamú zenemű.

(Zárójelben megjegyzem,
hogy az eset után soha többé nem mertek kelkáposztát adni ebédre.
Amúgy meg Wolfi csak egyedül és csak utoljára ebédelhetett.)

Így teltek Wolfi napjai az eset után,
amikor is az Erzsóka nevű szakácsnő egyszer evés közben
egy plakátot rakott ki az asztalára.

Egy félig piros – félig kék tárgy volt rajta, meg valami írás.
A szakácsnő kérdően nézett Wolfira, hogy mit szól hozzá.
Wolfi is kérdően nézett Erzsókára, mert még nem tudott olvasni.

Amikor végre leesett Erzsókának a dolog, felolvasta:
VIRTUÓZOK.

Majd, hogy jövő héten pénteken lesz a válogató,
és a nevezési díj 100.000 forint.

Wolfi nem nagyon értette, hogy ez miért érdekes.
Máskülönben meg amúgy sincs egy fillérje sem.

Ám a gyerekek és az intézet dolgozói nem hagyták ennyiben.
Egy nap alatt összejött a nevezési díj.
Erzsóka mindenkire odament, és mindenki adott bele:
a szakácsok,
a takarítónők,
a többi dolgozó
és természetesen a gyerekek is.

Az egyik kislány egyenesen a plüssmackóját adományozta oda.
Mindegyikük érezte,
hogy itt valami különleges dolog készülődik,
és senki sem akart kimaradni belőle.

Megszervezték azt is, hogy Wolfi észrevétlenül el tudjon menni –
mert az igazgató biztosan nem engedte volna el.

Aznapi megbetegedett,
egy másik fiú befeküdt az ágyába, és úgy takarózott be,
hogy ne lehessen észrevenni a cserét.

Aztán ebédidőben Erzsókával a konyha raktárán keresztül kilopózott.

Egészen a meghallgatás helyszínéig együtt mentek.
Amikor odaértek beállította a sorba,
egyik kezébe nyomta a Virtuózok plakátját,
a másikba meg a plüssmackót.
Ugyanis ennek volt egy zipzáras zsebe, amibe beletették a nevezési díjat.
Annyit mondott még Wolfinak, mielőtt visszasietett a konyhára,
hogy csak várja ki a sorát, adja oda a mackót, és mutassa meg nekik mit tud.
Végül a lelkére kötötte, hogy vacsoraidőre visszaérjen,
mert csak akkor tudják észrevétlenül becsempészni a szobájába.

Wolfi szépen vissza is ért,
és gond nélkül bejutott a szobájába.
Mindenkinek kíváncsian kérdezgette, hogy: Mi történt a meghallgatáson?

Ő csak annyit válaszolt,
hogy volt egy kis félreértés, amikor a nevezési díjat kérték,
és erre a plüss mackóját adta oda.
De aztán minden világossá vált,
és nekik is meg tudta mutatni az összhangot, aminek mindenki a részese lett.

A nevelőotthonban belenyugodtak a történetekbe,
hiszen minden tőlük telhetőt megtettek.
Bár titkon azt remélték, hogy valami nagyszerű fog történni.
Ha nem, hát nem, és mindenki nyugovóra tért.

Aztán másnap elkezdődtek a szokatlan események.
Éppen reggeliztek a gyerekek, amikor egy újságíró tűnt fel,
akit az igazgató kísért.

Nem sokkal utána újabb újságírók bukkantak fel.
Végül rendőröket kellett hívni, hogy biztosítsák az épületet.

Aztán meg mindenféle nyakkendős emberek jöttek,
akikben Erzsóka felismerte a Virtuózok zsűrijének tagjait.

Egyre nagyobb lett a felhajtás.
Wolfit el akarták vinni egy másik helyre,
de ő ragaszkodott ahhoz, hogy maradjon.
Ez az otthona.
Itt vannak a testvérei, itt tud harmóniában élni.
Aki akar jöjjön ide. – mondta.

Végezetül a rendőrség egyetértésével abban maradtak,
hogy aznap délután sajtótájékoztatót tartanak az épület előtt,
ahová minden újságíró eljőhet,
és ahol Wolfi bemutatja, hogy mit tud.

Ez a koncert is nagyszerűen sikerült.
Wolfi minden jelenlévőt bevont az előadásba:

- az utcán parkoló autók dudáit,
- a sarkon tangóharmonikázással pénzt gyűjtő utcazenészt,
- az ablakokból bámuló gyerekek kórusát,
- és még a felnőtteket is sikerült rávennie, hogy tapsolással adják a ritmust.

Amikor végzett, az igazgató büszkén tette a vállára a kezét,
és emelte ki intézményének a tehetségek gondozására irányuló törekvését.
Így végül még ő is elérte a harmóniát.

Barátaink!

Az a kívánságunk, hogy egyszer mi is éljük meg ezt az összhangot!
Ha pedig megtapasztaltuk, akkor soha többé ne lépünk ki belőle!

Ámen